

1938 május 20.

GYAKORLATI PEDAGÓGIA

T A N Ü G Y I F O L Y Ó I R A T

Kiadóhivatal: Szeged, Kálvária-u. 5. Szerkesztőség: Madách-u. 17.

A kettős magyar szentév

Mire e sorok napvilágot látnak s eljutnak szerte ez országban a magyar tanító asztalára, nemcsak a várva-várt tavasz bontotta ki már pompás, ezerszínű virágait, érlelte bimbóvá fakadó rügyeit, de teljes virágzáshoz érkezett az az egész országot magával sodró, lázas lelkesedéssel izguló Magyarország is, amely kitarja kapuit, egyuttal lelkét is felkinálja mindazon idegeneknek, akik a mi kettős nagy ünnepünkön velünk kívánnak lenni s meg akarnak telni az Ur Jézus szellemével, s a szentistváni gondolat évszázadokat formáló erejével.

Mind a két ünnep egész értelmünket, érzésünket, akaratunkat kívánta s foglalta le magának. Az első, amely május utolsó hetében történik hazánk fővárosában, a Királyok Királyának diadalmas bevonulása, **emberebb embert** kíván minden magyarból. Embert, aki nem felejtí el földi küldetése célját s tudatában van annak, hogy az a leggazdagabb ember, aki Istentől valónak vallja magát, az Isten tulajdonának tudja magát s Hozzá törekszik. Emberebb embert, aki családi életében, hivatása teljesítése közben, társadalmi életében mindig egy cél felé törekszik. Cél felé, amely e szavakban nyilvánul meg: „**Én vagyok az út, az igazság, az élet!**“ Az emberebb emberré válás azt jelenti tehát, hogy utunk a Krisztusé, igazságunk és életünk is feléje törekszik.

De ugyanígy egész mivoltunkat kívánja lefoglalni a másik ünnepi megnyilatkozás is, amikor első szent királyunk halálának évfordulóján ország-világ előtt kell megmutatnunk magunkat: **magyarabb magyarságunkat!** Hogy méltók akarunk lenni mi is államalapító nagy királyunk hitéhez, célkitűzéséhez, államához, alkotmányához.

E kettős szent év nagy erőforrás számunkra: megerősít hűtünkben s magyarságunkban!

S volt-e valaha nagyobb szükség mindezekre, mint éppen ma, amikor körülöttünk irtózatoss vihar rázza a világot s a benne tévelygő emberiséget.

Köszöntjük alázatos fiui hódolattal a Királyok Királyát!

Köszöntjük államalapító szent Királyunkat s visszasírva alkotását, egész hitünkkel és lelkünkkel magunkénak valljuk őt s kérjük hódoló szeretettel, vezessen minket az átoktörés, a fel-emelkedés, boldogulás, a jobb magyar élet és feltámadás útjára!

A magyar állam alapvetője

A magyar honfoglalás ezredik évfordulójának ünnepe után negyvenkét évvel újra nagy ünnepet ül Magyarország. Előbb Árpád, a honfoglaló, honszerző magyar fejedelem nagyszerű alkotásának évezredes fordulójánál állt meg a nemzet, hogy visszaemlékezve a multa, kegyelettel s hálatelt szívvvel emlékezzék földfoglaló első nagy uralkodójára, most pedig ivadékanak, Szent Istvánnak halála kilencszázados évfordulóján ünnepel a nemzet, hogy adózzon nagy királya emlékének, s a hála szavaival fejezze ki a nagy uralkodóhoz méltón érzéseit, tiszteletteljes megemlékezését. Árpád a magyar állami lét anyagi feltételeit, ivadéka, Szent István pedig annak erkölcsi alapjait rakta le úgy, hogy ezen alapokon „megfogyva bár, de törve nem“ évezredek viharainak is ellent tudjon állni.

Szent István király halálának kilencszázadik évfordulóján nemcsak Magyarország, hanem az egész katolikus világ hódolni fog a nagy király emlékének. De amikor Szent István király szelleme reánk hívja fel az egész világ figelmét, vajjon tudjuk-e magunk, ki volt valójában a mi első királyunk, akinek ünneplésére készülődünk?

A vallásos hit kegyelelte a szentek glóriájával övezte alakját, a monda emberi mértéket meghaladó tulajdonságokkal ruházta fel személvét. Ami megmaradt belőle, Jobbját, amely valaha a kardot forgatta s alapokat épített a magyar nemzetállamnak, évszázados ereklyeként hódoló körmenetben hordozzuk körül nevének ünnepén s feléje fordul ilvenkor az egész ország tekintete. Mégis, mintha az a nagy tisztelet, amelyet az Egyház ítuttatott számára, elmosódott volna valamennyire az idők folyamán s ködszerűvé tette alakját.

Am ha túl a kegyeletes megemlékezés ünnepi külsőségein, magát a történelmi alakot s benne az élő embert keressük, akkor is a legnagyobbak egyike jelenik meg előttünk. Ez a történelmi Szent István nemcsak egyházának volt glóriás szentje, hanem egyúttal igazi államférfiu, élesszemű felismerője a megváltozott erőviszonyoknak és megteremtője az új viszonyok közé került magyar nemzetállam épületének. Kemény, erőskezü, vasakaratu, de céltudatos és bölcs király, aki elsőnek vitt bele az